

Regning med mig angaaende Angreb, og det uværdisige Angreb, i Pressen, uden at jeg skal vinde ved Døggjævelsen. Jeg tør sige, at der er Faa, som med den Rolighed have overseet — ja, jeg kunde bruge et haardt Ord, og sige — infame Angreb, idet jeg har den Overthydning, at man ved sit rolige Liv kan værges sig imod saadanne Angreb; derimod kan man trænge til at bruge de Midler, hvorved man ellers værges sig, naar man ikke tør have Tillid til dette Vaaben. Jeg bebrejder Ingen, at de bruge disse Midler. Jeg raader Enhver at værges sig saa godt, som han kan; men jeg for min Part har kastet dem tilside, og jeg haaber at skulle kunne gjøre det de faa Dage, jeg endnu har at leve i. Men det siger jeg de Herrer, at det her ikke er Spørgsmaalet, om vi beskytte eller ikke beskytte den menige Mand, om vi angribe eller ikke angribe dem, der færdes i Pressen. Det, det her i det Hele taget gjælder om, er at tvinge Folk til, naar de ville gaae en Mand's Ære for nær, da at sige Sandheden. Den menige Mand skal ikke opfordres til med Usandhed at klage over sin Embedsmand; han skal vide, at naar han gjør dette, udsætter han sig for alvorlig Straf. Der er imidlertid Ingen, for hvem det er naturligare kun at sige, hvad der er sandt, end netop den menige Mand; skal han færdes med Spidsfindigheder, saa ligger han under, men holder han sig til, hvad der er sundt og fornuftigt, saa vil han seire. Vi have ogsaa for Dieblilket store Beviser for, hvad man vinder ved at gaae den simple, sunde, fornuftige Vej; men at gaae Overenskomstens og Spidsfindighedens Vej er farligt for den menige Mand. Han vil komme til at lære det i de kommende Aar. Jeg raader derfor til ikke at lade være at stemme for et Forslag, som vil vise sig at være gavnligt, sundt og fornuftigt, og som vil fremkalde en Overveelse hos alle Personer, førend de sætte Pen til Papiret for at skrive offentlig, et Forslag, der i alle Maader er gavnligt. Det er sørgeligt, at ikke Sæder, Opdragelse og Indsigt kunne bringe tilveie, hvad dette Forslag tilfigter, men at man nødvendigviis maa naae dette Maal gennem Forhandlingerne her og gennem Straffetribuner.

Barberg: Den ærede sibste Taler bemærkede, at den menige Mand ikke fremkommer med Andet end Sandhed og hvad han kan bevise. Jeg troer, at det ærede Medlem tager feil deri. Jeg tvivler ikke om, at den menige Mand kun ønsker at fremkomme med Sandheden; men jeg veed af Erfaring, at han ofte ikke har Begreb om, hvorvidt han kan komme med klare Beviser for sin Paastand eller ikke. Jeg har en privat Stilling udenfor denne Sal, hvor jeg ofte har Leilighed til at see den menige Mand henvende sig til mig for at faae Angreb fremførte i Trykken, og det hænder utallige Gange, at jeg maa tilbagevise dem, fordi Angrebene ere af den Natur, at de vilde paadrage ham Ansvar og ikke vilde kunne bevise, uagtet Den, der fremkommer med dem, troer, at de lade sig bevise.

C. B. Nimestad: Jeg ønsker blot at gjøre een eneste Bemærkning. Naar der er talt i saa høie Udtryk om Pressen og om det mere og mere om sig Gribende, at Pressen med Urette angriber Folks Ære, og man søger Midler derimod, saa forekommer det mig, at de skulle være mindst høitallende, som selv have givet de meest fremtrædende Exempler paa lignende Angreb, ved at angribe Folk i denne Sal, uden at turde tage Følgerne af, hvad de have gjort.

Da Ingen videre forlangte Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Underændringsforslag af Barberg til Ændringsforslaget Nr. 22:

Som tredie Stykke optages:

„Ligeledes kommer den almindelige Straf til Anvendelse paa den Duellant, som maatte findes at gjøre Bane af at buellere.“

forkastedes med 64 Stemmer mod 5.

2) Forslag af Klein, Liebe, Casse, Nyholm, Ussing, Tuxen, A. Førgensen, Trampe, E. C. Larsen, Chr. Nimestad, Hall, F. Mourier = Be-